

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/691/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210624
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210624.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpená spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/106/2012-97 zo dňa 26. júna 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš - spočívajúcom v skutočnosti, že v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým pod sp. zn. Ex/6165/2009 proti povinnej T. Z., rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia s omeškaním viac ako 559 dní.

Vychádzal z nevyhnutnosti preukázania jednotlivých definičných znakov zodpovednostného vzťahu štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a to nesprávneho úradného postupu, vzniku skutočnej škody a príčinnej súvislosti medzi nimi.

Nadväzne vymedzil, že nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť súdu spojená s výkonom právomoci, v súvislosti s ktorou dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnym poriadkom, t.j. i nedodržanie zákonných lehôt. Tvrdenie navrhovateľa o rozhodnutí exekučného súdu o udelení poverenia po 559 dňoch od doručenia žiadosti sa však ukázalo ako nepravdivé, nakoľko na základe žiadosti súdneho exekútora doručenej 27.8.2009, exekučný súd vydal poverenie dňa 20.1.2010. Následne si exekučný súd zabezpečoval ďalšie podklady, ktoré mu boli rozhodcovským súdom predložené 8.11.2010 a na ich základe exekúciu zastavil uznesením zo dňa 26.11.2010 (právoplatnosť nadobudlo 28.12.2010). V tejto spojitosti súd I. stupňa argumentoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Rozhodnutie po zákonnej lehote totiž nemožno vnímať oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Za významné z tohto pohľadu považoval, že exekučnému súdu bolo známe, že rozhodcovský súd, na ktorý sa oprávnený obracal so svojimi žalobami, nepostupoval v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a bolo preto nevyhnutné preskúmať či

predložený exekučný titul spĺňa podmienku vykonateľnosti. Z tohto dôvodu možno rozsah prekročenia zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora považovať za adekvátny všetkým úkonom, ktoré bolo potrebné vykonať. Opomenúť tiež nemožno, že navrhovateľ a následne súdny exekútor podávali návrhy na vykonanie exekúcie hromadne. Pokiaľ navrhovateľ takýmto spôsobom postupoval, musel si byť vedomý, že objektívne môže nastať situácia, že súd nebude môcť rozhodnúť o všetkých jeho návrhoch v zákonnej lehote. S poukazom na reakciu zákonodarcu, ktorý s ohľadom na enormný nárast exekučnej agendy v spotrebiteľských veciach upustil od povinnosti exekučných súdov rozhodovať o žiadostiach súdnych exekútorov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií na podklade rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc v uvedenej lehote, prvostupňový súd konštatoval, že je zrejmé, že postup exekučného súdu v predmetnom konaní nebol ojedinelý, ale objektívne si ho vyžiadala situácia vzniknutá tým, že navrhovateľ prostredníctvom súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého doručoval na slovenské exekučné súdy enormné množstvá návrhov na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na podnikateľské praktiky navrhovateľa a zrejmý rozpor jeho konania so spotrebiteľským právom bolo na mieste dôsledne preskúmať každú vec, nie len formalistickým spôsobom udeliť poverenie na vykonanie exekúcie.

Ohľadom druhej zákonnej podmienky - vzniku škody - súd prvého stupňa konštatoval, že takouto škodou musí byť škoda skutočná, pričom v súdnej veci z uplatnených súm vyplýva, že navrhovateľ požaduje akúsi paušálnu náhradu, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že náhrady sú totožné s náhradami v iných konaniach vedených navrhovateľom na OS Liptovský Mikuláš.

K neuneseniu dôkazného bremena navrhovateľom došlo podľa okresného súdu aj ohľadne príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V tejto spojitosti uviedol, že už len samotná špecifikácia majetkovej škody vylučuje, aby navrhovateľovi v súvislosti s tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonnej lehote, vznikla škoda tak, ako si uplatnil. Navrhovateľ si totiž prakticky voči odporkyňi uplatňuje právo z bezprávia, ktoré privodil. Súd I. stupňa dodal, že exekúcia, z ktorej si navrhovateľ odvodzuje svoj nárok, bola právoplatne zastavená z dôvodu nevykonateľného exekučného titulu, pričom ak aj čiastkový úkon nebol vykonaný zo strany súdu v zákonom stanovenej lehote, podstatný je finálny výsledok exekúcie, ktorá bola zastavená pre jej nedôvodnosť. Ak je exekučné konanie vedené nedôvodne, nemožno priznať súdnu ochranu za prípadné nedodržanie lehoty na vykonanie konkrétneho čiastkového úkonu.

Rovnako na okolnosť nedôvodne vedenej exekúcie okresný súd poukázal aj v súvislosti s uplatneným nárokom nemajetkovej ujmy. Uzavrel, že konanie podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nemôže slúžiť ako určitá satisfakcia pre účastníka, ktorý nebol v súdnom konaní svojou vinou úspešný.

K žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania prvostupňový súd uviedol, že identický návrh už bol v súdnej veci (právoplatne) zamietnutý, preto opätovnému rozhodovaniu bráni prekážka res iudicata. O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že ich náhradu nepriznal žiadnemu z účastníkov konania. Trovy konania si síce uplatnili obidvaja účastníci, navrhovateľ však v konaní úspešný nebol a odporca si trovy nevyčísľil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu trovy vznikli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti súdu vytýkal, že navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom, ako i tvrdeniam odporcu a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania.

Namietal, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzal z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p., v dôsledku čoho viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Zároveň však odvolateľ prvostupňovému súdu vytýka, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ totiž podľa odvolateľa vnútroštátny súd dospel (na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Upozornil, že okresný súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Osobitne zdôraznil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť

o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Taktiež označil meritórne rozhodnutie za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, proti ktorému podáva odvolanie.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu, bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

Vo vzťahu k vecnému posúdeniu uplatneného nároku odvolateľ vytýkal súdu prvého stupňa viacero omylov, z ktorých „príkladmo“ uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odvolaní prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nie len skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil.

Podľa navrhovateľa okresný súd v spojitosti s uplatnenou majetkovou škodou ignoroval všetky tvrdenia o jej vznik z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií a poštovních a telekomunikačných výdajov. V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nie je totiž podľa odvolateľa z odôvodnenia rozsudku zrejmé, akou úvahou súd dospel k jednoznačnému presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Nakoľko je skutkový základ danej veci jedinečný, považuje navrhovateľ za neakceptovateľný stav, keď súd svoje rozhodnutie odôvodní úplne rovnakými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v rámci ktorých vystupuje identický navrhovateľ a odporca.

Odvolateľ tiež nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti zapríčinil dlžník - povinný. Dlžník totiž nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Právym právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Zopakoval, že nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady z dôvodov nutnosti ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií. V konaní pred súdom však navrhovateľ hodlal prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offio. Navyše, množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá.

V spojitosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom podľa odvolateľa súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Rozhodnutie prvostupňového súdu preto považuje za vnútorne rozporné, nakoľko súd na jednej strane zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadny objektívny udržateľný, ospravedlňujúci dôvod, na druhej strane však porušenie práva nekonštatoval a svoje rozhodnutie nevysvetlil. Namiesto toho súd analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydal za odôvodnenie svojho rozhodnutia.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovovo však predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení - § 118 ods. 2 O.s.p.). V tejto súvislosti

sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie odporcu k veci bolo navrhovateľovi doručené 5.8.2013, čím je vyvrátená zásadná odvolacia námietka navrhovateľa, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam protistrany. Žiadne iné, než v predmetnom vyjadrení prezentované tvrdenia, totiž odporca v konaní nevzniesol. Termín pojednávania (26.6.2014) prvostupňový súd opakovane určil po tom, ako bolo prvé pojednávanie odročené na základe žiadosti navrhovateľa o prerušenie konania a krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Napriek tomu navrhovateľ opätovne požiadal o odročenie pojednávania z úplne identického dôvodu (žiadosť o prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti), hoci mu negatívne stanovisko prvostupňového i odvolacieho súdu k takémuto procesnému postupu bolo známe. Za takýchto okolností okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to tiež zodpovedá ďalej rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiadúcim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup nevyužil, uvedené však nie je vadou (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a v konkrétnych okolnostiach súdeného prípadu (neúčasť odporcu na pojednávaní, navrhovateľova vedomosť o existencii už predchádzajúceho právoplatného neakceptovania identického návrhu na odročenie pojednávania) nedisponuje intenzitou potrebnou pre konštatovanie relevantného porušenia procesného práva účastníka konania.

Právnej doktríne zároveň zodpovedá i úvaha okresného súdu o bezpredmetnosti opätovného rozhodovania o identickom (procesnom) návrhu na prerušenie konania. Nesprávnym je preto tvrdenie navrhovateľa o predčasnosti meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, neexistuje rozhodnutie (o návrhu na prerušenie konania), na právoplatnosť ktorého by malo/mohlo byť vyčkané.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevylúčení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevylúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Opomenúť nie je možné ani výsledky rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 88/2013 z 6.2.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybné z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní rezignoval na konkrétnu úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Zo strany navrhovateľa ide zjavne len o púhu sumarizáciu odvolacích dôvodov z množstva súdnych konaní, ktoré proti odporcovi vedie.

V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Je preto výlučne na ťarchu odvolateľa, že k žiadnej z opísaných zásadných okolností, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek protiargumentáciu. Uvedené vzhľadom na už spomenutú viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi bez ďalšieho nevyhnutne vedie ku konštatovaniu vecnej správnosti meritórneho výroku napadnutého rozsudku. Nadväzne je v rozpore so skutočným obsahom odôvodnenia

napadnutého rozhodnutia zásadná odvolacia námietka, v zmysle ktorej súd síce zistil, že o návrhu alebo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, napriek tomu však pre túto nečinnosť nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod.

Vo svetle opísaných „kvalít“ podaného odvolania je nenáležitým odvolacie tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Naopak, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok mimo rámca akýchkoľvek pochybností spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, súd uviedol rozhodujúci skutkový stav v dotknutej exekučnej veci, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval, dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal a svoje právne závery vyčerpávajúco vysvetlil. Odvolací súd sa s predmetnou argumentáciou v plnej miere stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a len s cieľom zdôraznenia jej správnosti dodáva, že konštantná judikatúra Ústavného súdu SR (rovnako Európskeho súdu pre ľudské práva) neakceptujúca možnosť liberácie štátu z dôvodu nadmerného množstva vecí, resp. zaťaženia súdov má svoj základ v „štandardnej“ situácii. Ako Ústavný súd sám konštatoval (pozri napr. II.ÚS 245/2013) táto doktrína platí i naďalej v prípadoch relevantne odlišných od (hromadných) vecí navrhovateľa. Vo vzťahu k navrhovateľovi sa však (doktrína) modifikuje a je preto možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania konaní, ktorých veľké množstvo zvyšuje faktickú zložitosť vecí/vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania navrhovateľa. Taktiež za významné Ústavný súd označil, že v dotknutých prípadoch hromadných podaní sa nejedná o osobno-statusový spor, pracovný spor či inak existenčnú vec pre navrhovateľa ako i skutočnosť, že povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa sa nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou takéhoto súdu poskytnúť súdnu ochranu v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorý sa v identickom čase tiež domáhajú súdnej ochrany pred súdom.

Vnútorne protirečivým je odvolanie v časti, kde navrhovateľ na jednej strane vytýka súdu vykonanie pojednávania, zároveň však zdôrazňuje, že bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania „za stavu, kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe“. Taktiež mylnou je úvaha odvolateľa o povinnosti súdu, v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je totiž výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu (odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci sa odporca vyjadril) nepochybne bez ďalšieho neznamená povinnosť súdu rozhodnúť pre zmeškanie.

Neopodstatnenými sú tiež tvrdenia odvolateľa, že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybne, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením obsahu exekučného spisu 7Er/645/2009, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodit' ani z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 99 a nasl. spisu).

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem vyššie uvedeného záveru (že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z obsahu pripojeného exekučného spisu.

Vo vzťahu k námietke, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil, odvolací súd dodáva, že táto úvaha neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu pri doručovaní poverenia. Predovšetkým však nezodpovedá tvrdeniam prezentovaným v návrhu (§ 205a O.s.p.), kde navrhovateľ skutkový základ uplatneného nároku založil na zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní.

Za danej situácie, kedy nebol navrhovateľom preukázaný ani prvý z kumulatívnych predpokladov zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, sú z hľadiska procesnej ekonómie ďalšie námietky odvolateľa smerujúce proti záverom okresného súdu k ďalším podmienkam predmetného zodpovednostného vzťahu bezpredmetné.

Nemožno záverom z pohľadu odvolacieho súdu nepoznamenať, že formulovanie odvolacích dôvodov „príkladom“ je z pohľadu rozhodovacej praxe odvolacieho súdu ojedinelým zjavom, predovšetkým s ohľadom na zastúpenie navrhovateľa advokátom, t.j. osobou znalou práva.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .